

Dávid Ádám

A könyvkastély
átka

DÁVID ÁDÁM

**A Könyvkastély
átka**

Internationale Jugendbibliothek München

Második, paperback kiadás

Lektorálta

Dorothea Amberg, István Orbán

© 2009 Dávid Ádám, Laczó-Dávid Ágota, Laczó Tibor

Minden jog fenntartva

Ez a könyv az International Jugendbibliothek München és a
Német Szövetségi Köztársaság Külügyminisztériumának
támogatásával jött létre

Hálás köszönet mindazoknak, akik segítettek e kötet
létrejöttében, mindenekelőtt Ildinek, Ágónak, Tibinek, Doris-
nak, Elisabeth-nek, Istvánnak és az IJB-nek

Printed in Germany

Internationale Jugendbibliothek, München

2009

Azoknak, akiktől e történeteket kaptam.

Tartalom

Intelem

6

7

**Könyvkastély
és
Könyvkoldusok**

**Az
elátkozott
hajnal**

11

19

**A
leghidegebb
éjszaka**

**Megtalált
és kitalált
történetek**

26

Sohasem gondoltam volna, hogy történet írására adom a fejem. Egész életemet történetek aprólékos és kitartó kutatásának szenteltem, de hogy magam is írjak egyet?! Nem, ezt legmerészebb álmomban sem reméltem. A körülmények mégis arra kényszerítenek, hogy tollat ragadjak és a lehető leggyorsabban vázoljam a kastély körül lezajlott végzetes eseményeket. Jelen pillanatban csak az számít, hogy minél több ember kezébe eljusson a Könyvkastély átkának története.

Az átok megtöréséhez ugyanis mindenkire szükség van. Rád is. Olvass tehát figyelmesen, hiszen óráról órára fenyegetőbbé válik a veszély, hogy fenyőfa méretű óriások és fűszálnyi törpék, világszép királylányok és világcsúf boszorkák, rettenthetetlen hősök és alattomos gonosztevők tűnnek el örökre.

A boszorkányok és a gonosztevők még csak hagyján, de mi lesz a többiekkel?! Talán éppen most oszonnak el néhány lépésnyire tőled és ki tudja, mikor találkoznak legközelebb valakivel, aki ismeri a történetüket? Ha te nem segítesz rajtuk, könnyen lehet, hogy a vesztükbe rohannak.

És mindez az átkozott átok miatt!

Könyvkastély és könyvkoldusok

Hogy pontosan mi vezethetett a Könyvkastély örült tétéhez, valószínűleg örök rejtély marad. Első ránézésre teljesen hétköznapi kastély volt. Falai vastagon fehérlettek, akár egy jól megtömött tollpaplan, ablakai résnyire nyitva, mint akinek épp megzavarták az álmát, tornyai fázósan nyújtózkodtak az ég felé, s lábainál egy mélyvizű, kerek tó felszínét csiklandozta a szél.

Blutenburg – mert így hívják a kis kastélyt – fiatakorában minden biztonnyal vár-fivéreihez hasonló sorsról álmodott, véres ütközetekkel, lovagi tornákkal és királylányszöktetésekkel. A krónikák tanúsága szerint azonban teljességgel békés, biztonságos környékre építették – nem is történt vele semmi különös évszázadokon át.

A kastély megöregedett és hasznavehetetlenné vált. Lassanként mindenki kiköltözött rozszant falai közül. A helyi mendemonda úgy tartja, hogy hosszú ideig csak az Északi Szél járt nála néha: keresztülszáguldott a kopár udvaron és az üres folyosókon, majd búcsúzóul jégvirágokat lehelt az ablaküvegekre. Dermesztő fagy maradt utána.

Csillagtalán, késő őszi éjszaka lehetett, mikor Blutenburgot kopogtatás zaja verte föl álmából. „Biztosan megint az Északi Szél az” gondolta a kastély, de aztán eszébe jutott, hogy az Északi Szél kopogás nélkül szokott rátörni. Így aztán kíváncsian kitérta szüette fakapuját, s az elé táruló látványtól tágra nyíltak ablakszemei.

A kastély bejáratánál koldusok végeleáthatatlan sora veszett bele a sötétségbe. De tömeges felbukkanásuknál is különösebbnek tetszett, hogy tetőtől talpig minden porcikájuk papírból volt.

Blutenburg elképedve bámulta őket, mígnem a papírtömegből egy szikár, tiszteletet parancsoló alak tűnt elő. Kopott bőrkabátot viselt, látszott rajta, hogy alig áll a lábán, de illendően köszöntötte a kastélyt.

– Hát ti miféle szerzetek vagytok? – kérdezte Blutenburg köszönés helyett. Meg kell hagyni, mindig is mogorva kastély volt.

– Je m’Alpenlla tündérkirálynő hívására érkeztünk a környékre jó hatvan évvel ezelőtt – felelte a bőrkabátos idegen. – A várost el kellett hagynunk, nem maradt már ott több hely számunkra, ezért könyvkoldusoknak gúnyolnak bennünket. De ne tévesszen meg a szegényes külső. Ritka kincsekkel jöttünk hozzád a világ minden tájáról.

– Kincsekkel? Ugyan mit adhatna néhány szakadt koldus egy magamfajta büszke várnak? – fennhéjázott a kastély.

– Történeteket, amelyeket sohasem hallottál.

– Megéltem én már elég kalandot.

– Történeteket, amelyek véres ütközetekről, lélegzetelállító lovagi tornákról és királylányszöktetésekről szólnak.

– Unalomig ismerem őket. – A kastélykapu záródni kezdett.

– Történeteket, amelyek vigaszt nyújtanak a magányban. Amelyek megmelengetik a szívet.

– Meleget mondtál? – a kapu félúton megtorpant. – Fel tudtok melegíteni?

– Tulajdonképpen igen. A történeteink erejével... – felelte volna a könyvkoldus, de Blutenburg már nem is figyelt rá. Kitárta kapuját és leereszkedő hangon így szólt:

– Na, nem bánom. Meghúzhatjátok magatokat nálam. Aztán semmi rendbontás meg hangoskodás, világos?

A könyvkoldusok alig győztek hálálkodni a kastélynak. Bevonultak a kapun és a pincétől a padlásig megtöltötték a kastélyt, belakták a termeket, tornyokat és folyosókat. Blutenburg elnehezült az új

lakóktól, mint aki teleette magát a legfinomabb falatokkal és mély álomba merült.

Néhány nappal később egy csapat gyerek járt arra. Mikor észrevették, hogy a kastély kapuja tárva nyitva, lábujjhegyen besétáltak az udvarra. Mivel egy teremtet lélekkel sem találkoztak, bemerészkedtek az egyik terembe és álmélkodva látták, hogy a falak mentén réges-régi, színes könyvek sorakoznak. A legbátrabb fiú leemelt egy kopott, bőrkötéses könyvet, felnyitotta és olvasni kezdte. Valami rejtélyes erő hatalmába kerítette a gyerekeket. Késő estig önfeledten lapozgattak a könyvek között.

Hamarosan híre ment a környéken, hogy az elhagyott kastélyban ritka könyvekre leltek. Napról napra egyre többen jöttek el, hogy a különös történeteket olvashassák. Blütenburgra lassanként ráragadt a Könyvkastély név. S amikor egy reggel felébredt hosszú téli álmából, falait soha nem érzett melegség járta át.

A könyveknek hála, ifjúkori vágya is valóra vált, hiszen a gyerekek nap mint nap megostromolták. Megállíthatatlanul jöttek a szélrózsa minden irányából: két-, három- és négykerekű harci szekereiken behatoltak az udvarra és elfoglalták a kastély összes szegletét. Blütenburgnak esélye sem volt a túlerővel szemben. De nem is akart védekezni. Csak élvezte a könyvek melegét és végre igazi várnak érezte magát, ahol mindennaposak az ellenséges támadások és a harcias csatakiáltások. Tavaszra a gyerekekkel még sárkányok is érkeztek: szeles időben ott repkedtek a kerek tó körül. Az Északi Szél viszont messze elkerülte a Könyvkastélyt.

A rejtelmes könyvek nem csak a gyerekeket bűvölték el. Messze földről nagyszakállú bölcsek és pápaszemes tudósok zarándokoltak a Könyvkastélyba, hogy a betűkbe rejtett titkok megfejtésén fáradozzanak. Nyár vége óta magam is a szerencsések kicsiny csoportjához tartozom. A Könyvkastély az idők során második otthonommá vált.

Ó, a végtelen könyvespolcokból áradó nemes kipárolgás! A kifürkészhetetlen múltba vesző idő súlyos illata! Hosszú oldalakon át tudnék írni arról a gyönyörűségről, amely minden alkalommal hatalmába kerített, ha egy évek óta hiába kerestem, portól elnehezült kötetem végre végigsimíthattam a kezem, s miután lassan, lélegzetvisszafojtva kinyitottam a könyvet, egy csapásra feltárultak rejtett dimenziói, majd – mint egy varázsütésre – magába szippantott a történet ellenállhatatlan ereje...

Honnan is sejthettem volna, hogy a Halottak Napját követő hajnalon minden megváltozik?

Az elátkozott hajnal

Mikor aznap hajnalban felébredtem, olyan hívogatóan sütött be a nap szobám ablakán, hogy a novemberi hideg dacára úgy döntöttem, biciklivel közelítem meg a Könyvkastélyt.

Magamra kaptam kopott bőrkabátomat és gyanútlanul nekiindultam a néhány perces útnak. Ám ahogy áttekertem a kastély körül csörgedező patak felett, egyszeriben sűrű, tejfehér köd vett körül. Az orromig se láttam. A levegő elnehezült és megtelt feszültséggel. Zihálva lélegeztem, homlokomra kiült a verejték.

Ösztönösen ráhajtottam a tóparti útra és próbáltam kivenni a kastély körvonalait, ám hirtelen jéghideg víz csapott az arcomba, s a cipőm is egy szempillantás alatt megtelt vízzel.

– A mindenségit! – kiáltottam. A tó kilépett medréből és elöntötte a kastélyhoz vezető utat.

„Hogy lehetséges ez?” – törtem a fejem, miközben biciklimet kikormányoztam a rétre. – „Két napja, mikor legutóbb jártam erre, még egy pocsolya se volt az úton, Halottak Napján pedig végig úgy sütött a nap, mint ma reggel.”

Már éppen le akartam szállni a bicikliről, nehogy megint belehajtsak a tóba, amikor rövid kiáltást hallottam magam előtt. A következő pillanatban egy tucatnyi vadlúd repült felém sziszegve. Ledöntöttek a bicikliről. Belehempedtem a zúzmarás fűbe, a szemüvegemet elvesztettem.

– Tegnap az az átkozott kastély, most meg még te is?! – kiabálta a fülembe egy cérnavékony hang.

– Ki beszél? – kérdeztem vissza és körbenéztem. Meglepetésemben elállt a lélegzetem. Egy fürge kis emberke ugrándozott a lábamnál jambósapkában, bőrnadrágban és facipőben. Homályosan láttam csak, de így is összetéveszthetetlenül hasonlított valakire.

- Nils? – hebegtem. – Nils Holgersson?

- Ne tegyél úgy, mintha nem ismernél meg! – hadarta dühösen a pöttömnyi fiúcska. – A tulajdon szüleim sem tudnak rólam többet, mint te. Nem is csoda, hiszen naphosszat ott koslatsz a történetem felett azzal a maszatos szemüvegeddel. Épp úgy, mint az orvos, mikor a torkomat vizsgálja. A helyedben én már rég halálra untam volna magam.

- De hisz ez lehetetlen! Hogy kerülsz te ide?

- Na, látod, erre én is kíváncsi vagyok! Kérdezd majd meg a drágalátos Könyvkastélyt, ha ugyan szóba áll veled.

- Mi folyik itt, Nils? Mondj el mindent, amit tudsz!

- Nincs nekem erre időm, öregem. Meg kell találnom a szüleimet. Azzal hátat fordított és érthetetlen, gágogó hangon mondott valamit a vadludaknak, akik továbbra is ott sziszegtek körülöttem és harciasan nyújtogatták felém a nyakukat. A fiúcska szavait követően nem törődtek velem többé. Ittak a tó vizéből és nagyokat verdestek szárnyukkal. Látszott rajtuk, hogy hosszú útra készülnek.

- Várj, Nils! Segíteni akarok nektek, de tudnom kell, hogy...

- Hát te még mindig itt vagy? – vágott a szavamba türelmetlenül. – Na jó, ide figyelj: két napja, október utolsó éjszakáján Blumenburg teljesen megbolondult. Nem tudom, mi ütött belé: össze-vissza üvöltözött, hogy elege van belőlünk meg a folyton zsvajgó gyerekekből. Aztán hablatyolt valamit a könyvekről, erre mindenki előmászott a történetéből.

- Megátkozta a könyveket?

- Hívhatod, ahogy akarod, de a lehető legrosszabbkor jutott eszébe, hogy kipateroljon minket, mert a történetem szerint – mint azt te is nagyon jól tudod – néhány nap múlva megérkeztem volna a szüleimhez és végre visszaváltoztam volna emberré.

- Hol lehetnek most?

- Tegnap a legtöbben már kereket oldottak, de akkora volt a felfordulás, hogy a szüleimet magával sodorta a tömeg. Egész álló nap a környék felett röpködtünk, de egyszerűen nyomuk veszett, érted?

- Biztosan haza indultak.

- Erre én is rájöttem, okostojás. Azt mondd meg inkább, merre induljunk tovább? Sosem jártunk ezen a környéken.

Legjobb tudásom szerint elmagyaráztam a Svédország felé vezető utat. Nils némán hallgatott, majd felpattant egy hófehér lúd hátára. A madarak kitérték szárnyukat és belevesztek a ködbe. Nils Holgersson a levegőből még felém kiáltott:

- Ha megtalálod a szemüvedet, töröld meg végre! Rossz nézni, olyan maszatos.

Tényleg, a szemüveg! Percekig tapogatóztam a fehérre fagyott fűben, míg végre a kezembe akadt. Ám ahogy az orromra biggyesztettem, egy rémséges szörnyeteg nézett velem farkasszemet.

Rám vicsorította mind a száz fogát, mint aki azon nyomban szőröstül-bőröstül be akar falni. Rémülten kaptam le a szemüvegemet, de rögtön el is nevettem magam. A vérszomjas fenevad ugyanis nem volt más, mint egy hernyócska, akit a lencsék félelmetes méretűre nagyítottak. Alaposabban szemügyre vettem az apró potyautast. Nagyon soványka volt szegény, szája szélén alma- és körtedarabok díszeltek és olyan panaszos tekintettel nézett rám, hogy könny szökött a szemembe.

- Hol találsz majd szilvát, epret és más nyalánkságokat ilyen novemberi hidegben, telhetetlen barátom? Attól tartok, hogy ezúttal be kell érned ezzel – mondtam neki, miközben hagytam, hogy átmásszon a mutatóujjamra és gyöngéden egy fagyott fűszálra csúsztatam. – Ne félj, majd kitalálok valamit. Addig is: jó étvágyat!

A hernyócska elhúzta a száját az egyfogásos hidegtál láttán, de azért szófogadóan rágcsálni kezdett.

Föltápáskodtam és újra elindultam a Kastély felé. Viharvert biciklimet óvatosan toltam magam mellett, nem mertem visszaülni rá.

„Nils-et és a hernyócskát már így is majdnem elgázoltam, s ki tudja, hányan rejtőznek még a környéken? A történetükben mind biztonságban voltak. Ha meg is haltak néhányan a történetük végén, mégis mindig újjászülettek, valahányszor kinyitották a róluk szóló könyvet és végigélték kalandjaikat. Viszont ha Nils igazat beszélt, akkor a Könyvkastély átkától halandóvá váltak, aminek beláthatatlan következményei lehetnek.”

Annyiban mindenképpen igazat kellett adnom Nils-nek, hogy a szemüvegem maszatosabb volt, mint valaha. Megálltam egy pillanatra a tóparton, hogy megtöröljem. Mikor visszavettem, rápillantottam a rejtélyesen felduzzadt tóra. A víz közepén valami csillogó felület lebegett. Ahogy kicsit közelebb ért, egy páncél körvonalait sikerült kivennem.

„Csak nem egy kóbor lovag szédült bele a vízbe?” – cikázott át az agyamon és gondolkodás nélkül belegázoltam a tóba. Már a derekamig ért a víz, amikor a páncél váratlanul megmozdult. Négy göcsörtös láb és egy ránc barázdálta fej kandikált elő belőle.

– Te vagy az, Kassiopeia? – kérdeztem reménykedve. De a teknősbéka a füle botját se mozdította.

– Secundus Minutius Hora mester teknősbékája – folytattam kissé tudálékosan –, Momo segítőtársa és barátja...

A teknős páncélján végre felfénylett a válasz: „KI MÁΣ LENNÉK?”

„Tényleg ő az!” – ujjongtam magamban. Azonnal megszűnt számomra a külvilág: nem éreztem többé a jeges víz tűszúrásait és a gyötrő kérdések se kergetőztek a fejemben. Győzött bennem a tudományos érdeklődés.

– És mondd csak, jobban mondva írd csak, milyen hosszú felirat fér el egyszerre a páncéلودon?

Kassiopeia összeráncolta amúgy is ráncos homlokát és apró, vörösen izzó betűkkel felelt: „ELÉG AZ OSTOBA FECSEGÉSBŐL. NINCS MOST IDŐ ILYEN GYERMETEG KÉRDÉSEKRE!”

- Nahát, ez bámulatos! És lábjegyzeteket is szoktál használni?

A teknős dühösen csapott egyet mellső lábával és telefröcskölte az arcomat vízzel.¹

- Jól van, jól van. Akkor ki vele, szerinted mit kéne tennem?

„VÁRNI.”

- Ez jellemző rád: nincs idő pár lényeges kérdés tisztázására, de az egyetlen tanács, amit adni tudsz, hogy várjak!

A teknős rám emelte fekete, bölcs szemeit. Egyszeriben megállt az idő körülöttem.

„Ne hagyd magad. Tarts ki a végsőkéig. Légy türelemmel.” – ezt mondta a tekintete. Aztán behunyta a szemét és lebukott a víz alá. Szótlanul figyeltem, ahogy kiúszik a partra, majd lassan, nagyon lassan elindul a város felé.

Elkékült ajakkal, cuppogó cipőben folytattam utamat, a teknőssel való találkozás mégis melegséggel töltött el.

A Könyvkastély bejáratához érve kisebb tömeg fogadott: gyerekek, szülők és tudósok toporogtak türelmetlenül a kapu előtt. A helyzet kísértetiesen hasonlított a könyvkoldusok érkezéséről szóló történetre.

Blutenburg gondnoka egy súlyos kulcsomóval bíbelődött, egyik kulcsot a másik után illesztette bele a zárba, de a kapu meg se moccant. Szórakozottan nézelődtem az összeverődött sokaságban a bőrkabátos idegen párját kutatva, aztán hirtelen a homlokomra csaptam:

- Hát persze, én vagyok a bőrkabátos!

A körülöttem álló felnőttek furcsán néztek rám, néhány gyerek el is nevette magát, de akkor már ott álltam a kapunál és dőngetni kezdtem.

---

¹ Én ugyan ilyen lábjegyzetre gondoltam, de el kell ismernem: Kassiopeia megoldása sokkal látványosabb.

A gondnok józan, béketűrő ember volt, ám úgy látszik, sikerült kihoznom a sodrából, mert kivörösödött arccal felém fordult és rám förmedt:

– Talán tréfálkozik velem, uram? Nem látja, hogy épp most próbálom kinyitni a kaput? És különben sincs bent senki.

Válasz helyett meghajoltam a kastély felé és elkiáltottam magam:

– Mélyen tisztelt Blumenburg! Je m’Alpenlla tündérkirálynő és az egykori könyvkoldusok, valamint az itt jelenlevő lelkes hívei nevében arra kérem, nyissa ki a kaput és...

– Mit ordibál a fülembel?! Elment az esze? – A gondnok tombolt dühében. A gyerekek vidáman körénk gyűltek, én viszont megőriztem tudóshoz illő komolyságomat:

– Nem, gondnok úr. Épp ellenkezőleg! Komoly okom van feltételezni, hogy a Könyvkastély érti, amit beszélek hozzá.

– Nincs nekem itt időm bohóckodni, már negyed órája az udvaron kéne söprögetnem a leveleket!

– Látom, nem hisz nekem, drága uram. Pedig bizonyítékaim is vannak!

– Bizonyítékok? Talán erre az ócskavasra gondol? – mondta gúnyosan és kikapta a kezemből a biciklimet.

– Féltre! – dörrent rá a gyerekekre. Tett hátra néhány lépést, majd teljes erejéből nekiszaladt a kapunak, faltörő kosként használva a biciklit.

Az utolsó pillanatban kivágódtak a fakapu szárnyai, a gondnok pedig biciklistül berohant az udvarra, de a nagy lendülettől elvesztette az egyensúlyát és orra bukott.

A gyerekek visongva utána tódultak, de torkukra fagyott a nevetés, ahogy megpillantották a csatatérré változott udvart. A fák ágai letörve heverték a feltúrt földön, ahol a legkülönfélébb lábnyomokat fedeztük föl. Nemcsak farkasok, medvék és más vadállatok járhattak erre. Csónaknyi mélyedéseket is találtunk, amelyek óriási cipőtalpat formáztak. A kastély betört ablakain fehér papírlapok szálldostak ki.

Rosszat sejtve berontottam az egyik félhomályos terembe. A könyvek

szanaszét heverték a földön. Térdre vettem magam és felcsaptam egyet. Üres volt. Megragadtam egy másikat. Az is üres. A harmadik is. A negyedik is. Nem maradt bennük egy árva betű, egyetlen rajz sem.

Rohantam egyik teremről a másikra, mint egy eszelős. Csak fakófehér és megsárgult lapok milliói.

Hallottam magam mögött a gyerekek panaszos kiáltásait.

- Hol vannak a mesék?
- eltűntek a színes képek is!
- Ki tehette ezt?

A pincéből felmorajlott valami reszelős, kegyetlen hang. Visszaverődött a csupasz falakon és kísérteties kacajjá állt össze. A gyerekek sírva szaladtak ki a teremből. Szüleik felháborodva követték őket. Ostoba tréfát emlegettek és megvetően mérték végig, ahogy elmentek mellettem.

A nagyszakállú bölcsek és pápaszemes tudósok egy ideig tanácstalanul álldogáltak a kiürült könyvek között, aztán ki-ki előállt a maga nagyszerű magyarázatával. Néhány perc elteltével már javában vitakoztak, majd válogatott szitkokat dobáltak egymásnak, végül a hasznavehetetlenné vált könyvekkel kezdték el hajigálni egymást.

Kitámolyogtam az udvarra. A gondnok épp feltápászkodott a földről és egyből nekem esett:

- Régóta figyelem magát. Azt is láttam, ahogy reggel a tóparton susmorog valakivel. Maga tudott az egészről! Ezért még felelni fog, érte?!

A gondnok sosem tudta meg, hogy értem-e, mert a következő pillanatban felpattant a biciklire és lóhalálában kitekert a kapun. Először azt hittem, hogy tőlem ijedt meg, olyan szánalmasan szomorú képet vághattam. De akkor furcsa surrogást hallottam a hátam mögött. Hátrapillantottam és rögtön megértettem: a legmagasabb toronyból a kastély hivatasos kísértete suhant elő néhány denevér társaságában és fennhangon panaszkodott nekik:

- Egy percig sem maradok tovább ebben a bolondok házában! Úgyse lesz itt kit ijesztgetni, magán a kastélyon kívül persze. De épp elég rémálma lesz neki nélkülem is, arra mérget vehettek. Ott jön már az Északi Szél, most láttam az erdő fölött száguldani. Tőle még én is rettegek, brrrrrrr...

A szellem olyan elmélyülten társalgott a denevérekkel, hogy nem figyelte, merre repül és pont az utolsó szónál keresztüllibbent rajtam. Kirázott tőle a hideg, brrrrrrr...

Ki se tudtam magam borzongani rendesen, máris megérkezett az Északi Szél. Beviharzott az udvarra, boldogan futott három kört, közben felkapta a letört faágakat és behajigálta őket a törött ablakokon. A nagyszakállú bölcsek és pápaszemes tudósok jajongva rohantak ki a teremből, az Északi Szél meg széles jókedvében megcibálta a bölcsek szakállát és csomót kötött velük a tudósok szemüvegére. Nagy nehezen kibotladoztak a kapun, közben a változatosság kedvéért egymás helyett az Északi Szelet meg a Könyvkastélyt átkozták és fogadkoztak, hogy soha többé nem teszik be hozzá a lábukat.

Egyedül maradtam az udvaron. Az Északi Szél minden irányból körbevett, Kassiopeia szavainak tüze már alig-alig pislákol bennem. Moccanni sem tudtam.

- Látom, kemény fából faragtak, fiacskám – füttyülte a fülembe. – Mi keresni valód van még ezen a kietlen helyen?

- A könyvek... – suttogtam.

- Adok neked egy jó tanácsot – zúgta az Északi Szél, miközben felemelt a földről és a kapu felé röpített. – Felejtsd el azokat az átkozott könyveket és költözz el a környékről. Blumenburg mostantól az én birtokom. Érthetően fogalmaztam?

Azzal kipenderített az udvarról. Beleremegtek a kastély falai, ahogy becsapta maga mögött a kaput.

A leghidegebb éjszaka

Az igazat megvallva fogalmam sincs, hogyan kerültem haza élve. Napokig forgolódtam az ágyamban étlen-szomjan és véget nem érő lázalmok gyötörtek. Csak arra emlékszem, hogy időről időre a kedvenc történeteim villantak fel előttem néhány pillanatra. Egyre halványabban, egyre halványabban.

Az utolsó álomban egy fekete szempár meredt rám. Táncoló lángnyelvek tükröződtek benne és valaki beszélni akart hozzám, de a tűzropogástól csak néhány szót értettem.

– Ne hagyd... tarts ki... türelem...

Felpattantak a szemeim. Farkasétvágyam volt és szokatlan bizonyossággal éreztem: valami történni fog a kastélynál, csak ki kell várnom.

Másnap reggel már annyira erőre kaptam, hogy elmerészkedtem a kastélyt övező erdő széléig. Nagy kerülőt tettem, nehogy az Északi Szél megneszelje a dolgot. A ködöt szerencsére kifújta a környékről, így tökéletes rálátásom nyílt Blütenburgra. Az erdő fáin még ott aranylott a lombkorona, a kastély falait azonban már vastag hótakaró borította, az ablakok elé tömör jégcsapok sora vont börtönrácsot és a kerek tó vize is vastagon befagyott. Az Északi Szél önfelédten korcsolyázott rajta. Olyan hajmeresztő piruetteket mutatott be, hogy forgószél támadt körülötte. Vad táncával kikezdte a kastély falait: a vakolat megrepedezett, az ereszcatornákat szétrepesztette a fagy, s minden piruett után tetőcserepek hullottak hangtalanul a hóba.

Bármennyire is bűnösnek éreztem Blütenburgot, szánalmat ébresztett bennem siralmas helyzete. Otthon meleg ruhát és hideg élelmet dobáltam a táskámba, s még aznap sátrat vertem egy erdőszéli tisztáson. Hét nap, hét éjjel figyeltem növekvő aggodalommal az Északi Szél pusztításait. A hetedik napon

elcsatangolt valamerre, s még az addigiaknál is kínzóbb hideget hagyott hátra. Tiszta, novemberi éjszaka volt, a csillagok halványan hunyorogtak a telihold ezüstös fényében, amely rátelepedett a tájra és befolyt Blütenburg ablakain.

„Mi lehet a könyvekkel?” – gondoltam. – „Nem várhatok örökké ölbe tett kézzel. Itt az alkalom, hogy körbenézzek a kastélyban.”

Elosontam a tópartig. Lépésről lépésre mélyebbre süppedtem a hóba, a parton már a térdemig ért. Elhatároztam, hogy inkább a befagyott tavon kelek át, mert jóval tovább tartana megkerülni. Nagyot dobbant a szívem, mikor eszembe jutott a teknősbékával való találkozás. A tőle kapott szavakat ismételtetem magamban, miközben ráléptem a jégre, majd remegő lábbal csúszkáltam a kastély felé. Máskor talán én is vállalkoztam volna néhány piruettre, de ezúttal örültem, hogy épp bőrrel átjutottam a tó túlsópartjára. Nagy nehezen felkapaszkodtam a kastély omladozó falára. A nagyterem ablakaiból sárgás fény szűrődött ki és füst gomolygott elő.

– A könyvek!

Átvetettem magam a falon és behuppantam a derékig érő hóba. Futni próbáltam a terem felé, de hiába kapálóztam teljes erőmből, csak annyit értem el, hogy mindenem csupa hó lett. Szinte semmit sem haladtam előre. És akkor eszembe jutott Momo története: „Hogy is írta neki Kassiopeia, mikor a fehéren világító utcákba értek? 'MINÉL LASSABBAN, ANNÁL GYORSABBAN.'”

Abbahagytam a csapkodást, rátenyereltem a fagyott, érintetlen hóra és nagy nehezen kimásztam a mélyedésből. Hason csúsztam előre lélegzetvisszafojtva, s így sikerült megakadályoznom, hogy újra besüppedjek a hóba. Egykettőre odaértem a terem bejáratához, de eltorlaszolta a hó, ezért egy ereszcatornán fölmásztam a betört ablakokig és beugrottam a terembe. Szerencsémre épp egy könyvkupac tetejére estem rá, de elkéstem. A teremben pokoli volt a hőség. A legnagyobb kályhában hatalmas tűz lobogott, Blütenburg mohón falta a lángokat. A kályhaszáj hármásával szippantotta

magába a könyveket és azonnal elemésztette az üres lapokat. Már csak az a kupac könyv maradt érintetlen, amelyikre rázuhantam.

– Hé, ezt nem teheted! – kiáltottam teli torokból, hogy túlharsogjam a lármát.

– Már hogy ne tehetném! – felelte egy magas, pattogó hang.

– Ki az? Ki beszél?

– Hát én, te ostoba!

Elviselhetetlen meleg csapott az arcomba. A kályhaszáj szólt hozzám!

- Azzal a feltétellel fogadtam be ezeket a semmirekellő koldusokat, hogy meleget adnak. De rútul becsaptak mind!

– Ez hazugság. Te átkoztad el őket. – mondtam halkán. A teremben mégis visszhangot vertek a szavak.

„Hazugság! Átok!”

A kályhaszájban égő könyvek fel-felizzottak, mintha ők ismételték volna:

„Hazugság! Átok! Hazugság! Átok!”

– Elég! Takarodj innen! – ordította Blütenburg. A kályhaszáj kirántott a lábam alól három könyvet és magába szippantotta őket.

– Hát nem érted, hogy a történetek adták a meleget? Je m’Alpenlla nem azért hívta egybe a könyveket, hogy így végezzék! Ha elpusztítod őket, a történeteknek nem lesz hová visszatérniük és örökké fázni fogsz.

– Ne okoskodj annyit! Valamit tennem kellett az Északi Szél ellen, mielőtt megfagyok. Jaj, ne, már megint itt van!

Az Északi Szél beviharzott az ablakokon és tombolt dühében.

– Ki merészelt tüzet rakni a kastélyomban!?

Megpróbálta elfújni a tüzet, de a lángok kicsaptak a kályhából és átterjedtek a polcokra, majd a mennyezetgerendákra. Ösztönösen felmarkoltam egy épen maradt könyvet, a kabátom alá rejtettem és felugrottam az ablakhoz, hogy elmeneküljek. De az Északi Szél az utolsó pillanatban észrevett.

- Megvan a tettes! – süvítette. – De hisz ez megint az az őrült tudós! Szóval ezért emlegetted a könyveket, mi? Hogy elégeds őket!

- Nem! Dehogy! – tátogtam némán, mint egy partra vetett hal. Újra az ismerős szorítást éreztem magam körül és nem jött ki hang a torkomon.

- Szép kis tudós vagy, mondhatom. Könyveket égetni, ahhoz értesz! Majd én gondoskodom róla, hogy ne jusson eszedbe soha többé ilyesmi.

Olyan erővel lökött ki az ablakon, hogy azt hittem, a csillagokig fogok repülni. Láttam magam alatt a hóborította udvart és a lángokban álló kastélyt. Megálltam a levegőben egy pillanatra, aztán zuhanni kezdtem, egyenesen a befagyott tó közepe felé.

Nem tudom, a jég, vagy a hátam reccsent-e nagyobb. Segítségért akartam kiáltani, de a fájdalomtól csak szánalmas suttogásra tellett.

És akkor a tó mélyén valami megmozdult. Ezernyi hajszálrepedés futott végig a jégen, aztán beszakadt körülöttem és három óriási fűszál nőtt ki a tóból közvetlenül mellettem. Hirtelen újra a magasba emelkedtem.

„Végem van” – gondoltam. Mély, dörmögő hangon így szólt hozzám valaki:

- Büszke vagyok rád, gyermekem. Nagyon bátor voltál.

Megragadott egy hatalmas kéz és finoman a sátramba fektetett. Ismerős volt ez a mozdulat: én is így tettem egy fűszálra a telhetetlen hernyócskát az elátkozott hajnalon.

Felpillantottam. A hold fényében egy hajlott hátú, öreg óriás körvonalait vettem ki. S amit fűszálaknak gondoltam, az nem volt más, mint az óriás koponyájából kiálló három hajszál, amelyet a moszatok zöldre festettek. Az óriás aggódalmasan nézett rám, füléből patakokban folyt a víz. Cseppet sem féltem tőle.

- Jobban vagy? – kérdezte és fölém hajolt. A füle, mint egy cseppkőbarlang.

- Oltsd el a kastélyt – hebegtem.

Az óriás bólintott. Belemerítette kezét a tóba és megtöltötte a száját vízzel, majd a kastélyra zúdította az egészet, mint egy tűzoltóautó vagy egy templomnyi méretű vízköpő. Még kétszer megismételte a különös tűzoltást, mire az utolsó lángocska is kialudt Blütenburgban. Az Északi Szél kitámolygott a füstölgő romok közül, az óriás pedig lekevert neki egy akkora pofont, hogy legalább az Északi-sarkig repült.

– Ezt az előbbiért – morogta az óriás a bajsza alatt.

A kastély közben magához tért és rögtön nekiesett az óriásnak.

– Hát te meg mit keresel itt? Nem megmondtam, hogy mind takarodjatok a közelemből?

Az óriás a fejét csóválta.

– Nem hittem volna, hogy még nálam is lehet önzőbb valaki. Amikor számúztél a történetemből, se kedvem, se erőm nem maradt rá, hogy messzire elbujdossak előled meg az emberek elől. Kihasználtam az átok után bekövetkezett zűrzavart: besétáltam a tó közepére, vettem egy utolsó, mély lélegzetet és lemerültem a víz alá. Vártam, hogy jöjjön, aminek jönnie kell.

„Hát ezért duzzadt fel úgy a tó!” – jutott eszeme.

– Kis barátom – folytatta az óriás és felém mutatott – az utolsó pillanatban érkezett. Megrepszeltette a jégpáncélt, így ki tudtam törni a tó fogságából, hogy segítsek neki. És neked. Bár te nem érdekelted meg, hogy megmentselek.

– Nem is kértem. Elbántam volna az Északi Széllel egyedül is – mondta büszkeségből Blütenburg, de hála és megbánás érződött a hangjában.

– Ne hidd, hogy miattad tettem. Csak a könyvek kedvéért oltottam el a tüzet.

Az óriás felsóhajtott.

– Igen, ott boldog voltam. A saját kertemben. A saját történetemben.

Hátat fordított a kastélynak és odalépett hozzám.

- Vigyázz magadra, gyermekem. Nekem már nincs itt maradásom. Keresek magamnak egy kihalt helyet, ahol...

- Várj! – mondtam neki. – Van egy ötletem. Ül ide mellém, kérlek.

Az óriás csodálkozva nézett rám, de letelepedett a tisztásra. A fák koronái súrolták a vállát.

Kabátom mélyéről elővettem a kastélyból kimenekített üres könyvet, kinyitottam az első oldalon, majd emlékezetből rákezdttem:

– Az önző óriás.

Boldog és felszabadító érzés volt hosszú évek szigorú kutatómunkája után csak úgy belevágni egy történetbe – és mondani, mondani. Az óriás szemei versenyt csillogtak a holdfénnel. Úgy éreztem, mintha az a hatalmas szempár adta volna a számba a szavakat. Ahogy hallgatta a történetét, lassan kisimultak a ráncai és izgatottan fészkelődött a helyén. Nem egy törődött, öreg óriás nézett rám többé, hanem egy szokatlanul nagyra nőtt gyerek.

A fák közül is gyerekek léptek elő. Leültek körénk és hallgatták a történetet, amely róluk is szólt.

Mikor a mese végéhez közeledtem, az óriás felállt, ünnepélyesen meghajolt felém, aztán magasba emelte az egyik lábát, mintha el akarna taposni. Fejem fölé tartottam a könyvet, mint valami védőpajzsot, de a történetet nem hagytam abba. Valami titokzatos erő tovább mondatta velem. Ahogy az óriás lába közeledett a könyvhöz, egyre jobban összezsugorodott, s mikor összeért a papírlappal, akkorka volt csak, mint egyetlen betű.

Megfeszítettem minden izmomat, bár tudtam, hogy lehetetlen lesz elbírnom az óriás súlyát. A könyv azonban nem hogy nehezebbé vált volna, ahogy az óriás belelépett; épp ellenkezőleg: egyre könnyebb lett. Amikor már csak az óriás feje látszott ki a könyvből, még utoljára megszólalt:

- Mindent köszönök, drága gyermekem. Végre visszatérhetek a kertembe.

Ahogy az óriást elnyelte a papír, a gyerekek felálltak és elindultak felém.

- Köszönjük! Köszönjük! – mondták mosolyogva és a nyitott könyvön át szép sorjában átmásztak az óriás kertjébe.

Nem maradt utánuk más, csak sok-sok fekete betű és néhány színes rajz.

Becsuktam a könyvet. Forró volt a borítója, szinte égetett. Elindultam vele a kastély felé.

Amerre jártam, elolvadt a hó körülöttem. Mikor a félig összedőlt terembe értem, az egyik elszenesedett polcra raktam a könyvet és így szóltam:

- Készen állsz rá, Blütenburg, hogy újra Könyvkastély légy?

A kastély beleegyezően hallgatott.

Megtalált és kitalált történetek

Vad csatakiáltásra ébredtem. Az éjszakai kalandoktól minden csontom sajgott, de a megfeketedett gerendák és papírfecnik között nagy nehezen elbotorkáltam az egyik ablakig.

Tíz, tizenegy gyerek rohagált a romokon fadarabokkal hadonászva.

– A legmagasabb toronyba zárták be Momonda királylányt! – kiáltotta egy szemüveges lovag.

– Ki kell szabadítanunk az életünk árán is! – tette hozzá harciasan egy lovalány és homlokára tolta copfjait, mint egy díszes sisakrostélyt.

– Lassan a testtel – állt eléjük egy magas hangú, kövér fiú. – Nem tudátok, hogy Blütenburg tornya bevehetetlen? Vérszomjas sárkány őrzi és gyilkos tüzet okád minden betolakodóra.

– Mit tegyünk hát, bölcs varázsló? – kérdezték a lovagok.

– Meg kell találnunk a csodapajzsot, amely megvéd minket a perzselő tűztől.

– Nézzétek, már jön is! – mondta egy pöttömnyi úrhölgy, aki a lovalány kezét szorongatta, másik kezével pedig a porráégett kapu felé mutatott.

– Hiszen ez Kassiopeia! – kiáltottam fel, de a gyerekek nem vettek észre. Odasereglettek a teknős köré, ujjongva fölkapták és nekirontottak vele a toronynak. Az ablakból jól láttam, hogy a páncélon felvillan a felirat: „MENTS MEG!”

Nem volt időm sértetlen könyv után keresgélni, ezért találomra zsebre vágtam egy üres lapot, majd kiszaladtam az udvarra és a fal mellett osonva még épp a gyerekek előtt érkeztem a torony lábához.

Hangosan elbődültem, ahogy az egy vérszomjas sárkányhoz illik, számból izzó lángcsóvák csaptak ki. De ó, jaj! A csodapáncélról visszaverődött rám a tűz. Az egész testem kigyulladt, rikoltozva futkostam fel-alá egy darabig, majd holtan terültem el a földön.

– Kiszabadítunk, Momonda királylány! – kiáltotta a szemüveges lovag.
De Momonda akkor már ott állt mellettük. Kócos, koromfekete hajkoronája volt, nagy, foltos palástja és színpompás szoknyája.

– Köszönöm, hős lovag, de az igazat megvallva már kicsit unatkoztam odafönt. Letépkedtem némi bársonyt a szoknyám aljából, összekötöttem a darabokat és hipp-hopp, lemásztam a toronyból. De láttam, amit láttam. Halált megvető bátorságotokért nem marad el jutalmatok.

Azzal kecsesen körbetáncolta megszeppent megmentőit és mindenkit homlokon csókolt. Még engem is.

– Na de Momonda királylány – sápítozott a dundi varázsló –, hiszen ez a gonosz sárkány!

Momonda összeráncolta a homlokát.

– És miért ne járna neki is jutalom? Ő talán nem végezte tisztességgel a dolgát? Védelmeszt a túlerővel szemben is, majd sárkányhoz méltó halált halt. Nincs igazam?

Elnevettük magunkat.

– De-de, tökéletesen igazad van, kedves Momonda – mondtam hamiskás mosollyal és felültem. – Hálából engedd meg, hogy elmondjak nektek egy történetet.

– Egy történetet? Kiról? – kérdezte a kócos hajú királylány.

– Rólad, Momo.

Azzal belekezdtem. A gyerekek lekuporodtak a romokra és tátott szájjal figyeltek, hiszen a történetben ők is szerepeltek. De a legodaadóbban Momo figyelt – úgy, ahogyan csak ő tud figyelni. Kassiopeia az ölébe mászott és néztek rám nagy, fekete szemükkel.

Ahogy haladtam előre a történetben, egyre többen érkeztek a kastélyhoz. Először Momo barátai jeletek meg: Utcaspró Beppo, Idegenvezető Gigi, meg a többiek. Aztán a semmiből előtűntek a szürke urak is. Elárasztották az udvart, türelmetlenül nézegették az órájukat és hamuszürke füstöt eregettek magukból. Végül maga Hora mester is besétált a kapun. Ahogy közeledett felém, egyre

fiatalabb lett, akárcsak éjszaka az óriás. Leült Momo mellé és megsimogatta Kassiopeia páncélját.

Már majdnem befejeztem a történetet, mikor Momo váratlanul megszólalt:

– Várj!

A szürke urak felzúdultak.

– Gyerünk már!

– Ez időhúzás!

– És még minket hívnak idő-tolvajoknak!

Momo szeme felcsillant.

– Igazatok van, inkább a naplopó név illik rátok!

– Még hogy naplopó? Ezt te mondd? Micsoda rágalom! – kiáltozták a szürke urak.

– Akkor mutassátok meg, hogy képesek vagytok valami hasznosat is tenni! – mondta elszántan Momo. – A segítségetekkel egykettőre kipofozhatnánk a Könyvkastélyt.

– És akkor kedvünkre lophatjuk majd az időt, ha visszatértünk a történetbe?

– Hát persze. Ameddig csak tudjátok – zártam le a vitát és Momóra kacsintottam.

A kislány terve bevált. A szürke urak kötélnek álltak és égett a kezük alatt a munka. Először is Utcaprőrő Beppo vezetésével felsöpörték az udvart és eltakarították a romokat. Utána Nicola, a kőműves vette át az irányítást. Néhány órán belül ismét álltak a beomlott falak. Az új vakolat ugyan kicsit hamuszürkére sikerült, de a Könyvkastély így is évszázadokat fiatalodott.

– Szép munka volt, uraim – mondtam elismerőleg. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy befejezzem a történetet.

A szürke urak mozdulni sem tudtak a kimerültségtől. Momo azonban mosolyogva biccentett.

Előkotortam a zsebemből az üres papírt és folytattam a mesélést. Közben Momo és barátai mind elbúcsúztak tőlem: volt, aki kezet rázott velem és volt, aki átölelt; Hora mester megveregette a

vállamat, Momo pedig még egyszer homlokon csókolt. A szürke urak is gépiesen megemelték kalapjukat felém és bevánszorogtak a lapon. Mindenkit elnyelt a papiros.

Utolsóként Kassiopeia lépett át a történetbe. Mikor befejeztem, még láttam, ahogy felfénylenek hátán a betűk: „VÉGE.”

Attól a naptól kezdve sorra kerültek elő a történetek. És arra is rájöttem, hogy elég egyetlen eredeti lap az átok megtöréséhez. Csak meg kell találni a könyv egyik hőst és elmondani a róla szóló történetet. A többi már jön magától.

Lassan a gyerekek is visszatértek a Könyvkastélyba és nem csak a történetek felkutatásában segítettek, de a könyvkötésben is. Az éjszakai tűz után ugyanis sokkal kevesebb könyv maradt, mint ahány száműzött történet, ezért takarékoskodnunk kell a tűzből megmaradt lapokkal. Ha tehát megtalálunk egy történetet, amint lehet, mindenestül átmenekítjük a túltelített papírról egy új könyvbe. Ehhez egybe kell kötnünk a régi lapot az újakkal és a történet azon nyomban benépesíti az oldalakat. Minden alkalommal a szemünk láttára születnek újjá a betűk és rajzok, hogy aztán elfoglalják méltó helyüket a Könyvkastélyban.

Történetet találni olyan, mint lepkét fogni. Csak itt lepkéháló helyett egy égett szélű, megsárgult papírlappal indulsz útnak.

Így jártam a telhetetlen hernyócskával is. Leültem a tóparton, s abban a reményben kezdtem bele a történetébe, hogy talán valahol a közelben van és hall majd engem. A történet véget ért, de nem történt semmi. Szomorúan szorongattam kezemben a papírt. Felálltam, hogy visszainduljak a kastélyba, de akkor egy kis, szürke lepke szállt felém és beröppent a lapon. Azon nyomban almabarna, körtezőld, szilvakék, eperpiros, narancssárga, s ki tudja még, hányféle színben kezdett pompázni. Alig tudtam betelni a látvánnyal.

Az önző óriás, Momo és a telhetetlen hernyócska már biztonságban vannak. A környéken élő gyerekeknek hála, újra százával állnak a kötetek a Könyvkastély polcain. A nagyszakállú bölcsek és pápaszemes tudósok pedig útra keltek: Dél-Afrikától Észak-Amerikáig, Közél-Kelettől Távol-Keletig kutatnak az elátkozott történetek után. Szinte minden nap érkezik tőlük levél, amelyben messzi földre elbujdosott történetek lapulnak.

De vajon merre jár Nils Holgersson? Megtalálta-e a szüleit? És őt megtalálja-e majd valaki, aki ismeri a történetét?

És hol lehetnek mind a többiek, akik eddig nem tértek vissza a Könyvkastélyba? A világ még mindig tele van kóbor hősökkel és száműzött történetekkel.

Kérlek, segíts megtalálni őket!

Ezért írtam meg neked a Könyvkastély átkának hú krónikáját.

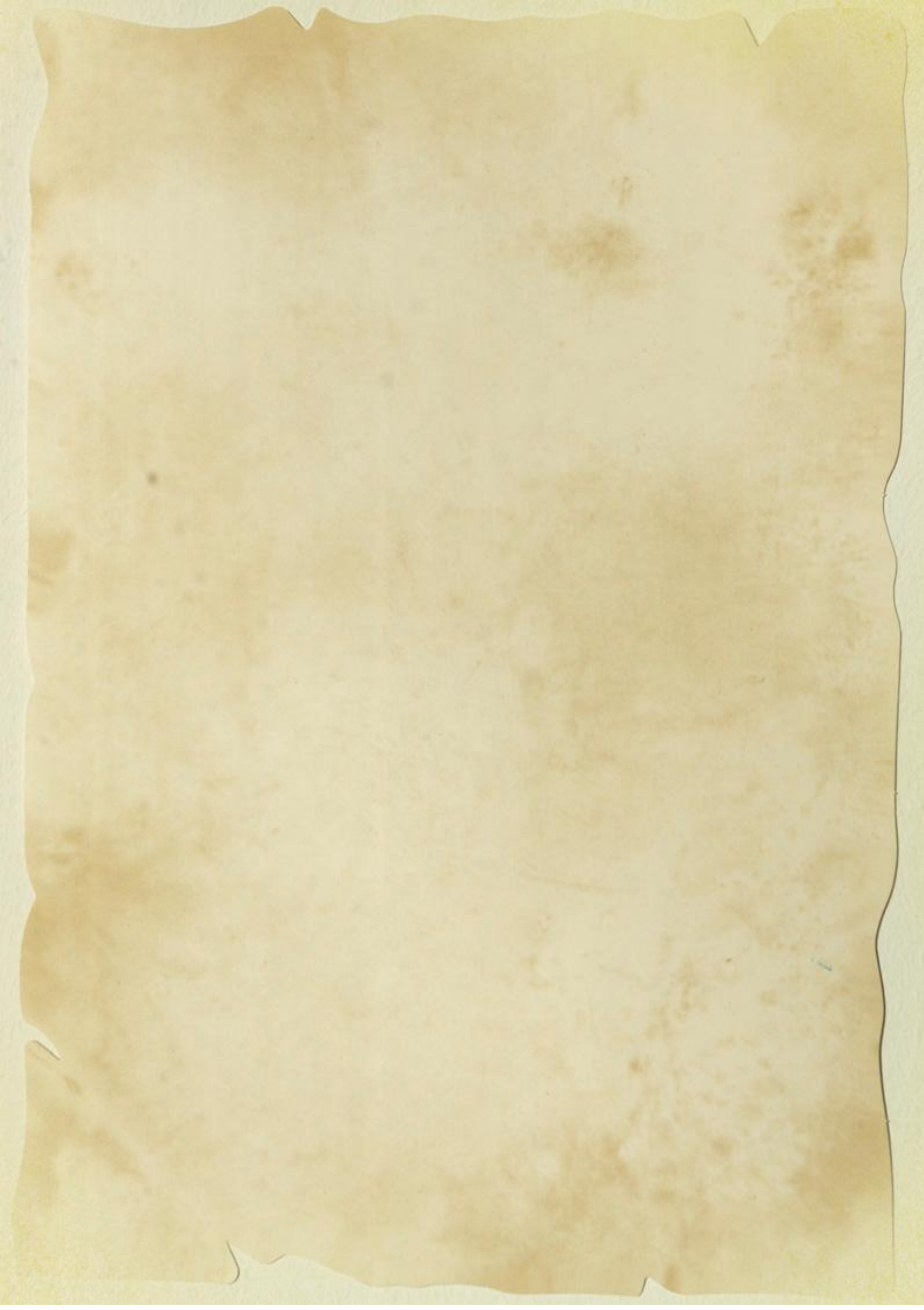
A következő két oldal felbecsülhetetlen értékű: egy elátkozott könyvből való. A kastély egyik porlepte pincéjében még találtam néhány üres kötetet, belőlük vágtam ki ezt a lapot is. Tudom, hogy nem hagysz cserben és vissza fogod küldeni a Könyvkastélynak.

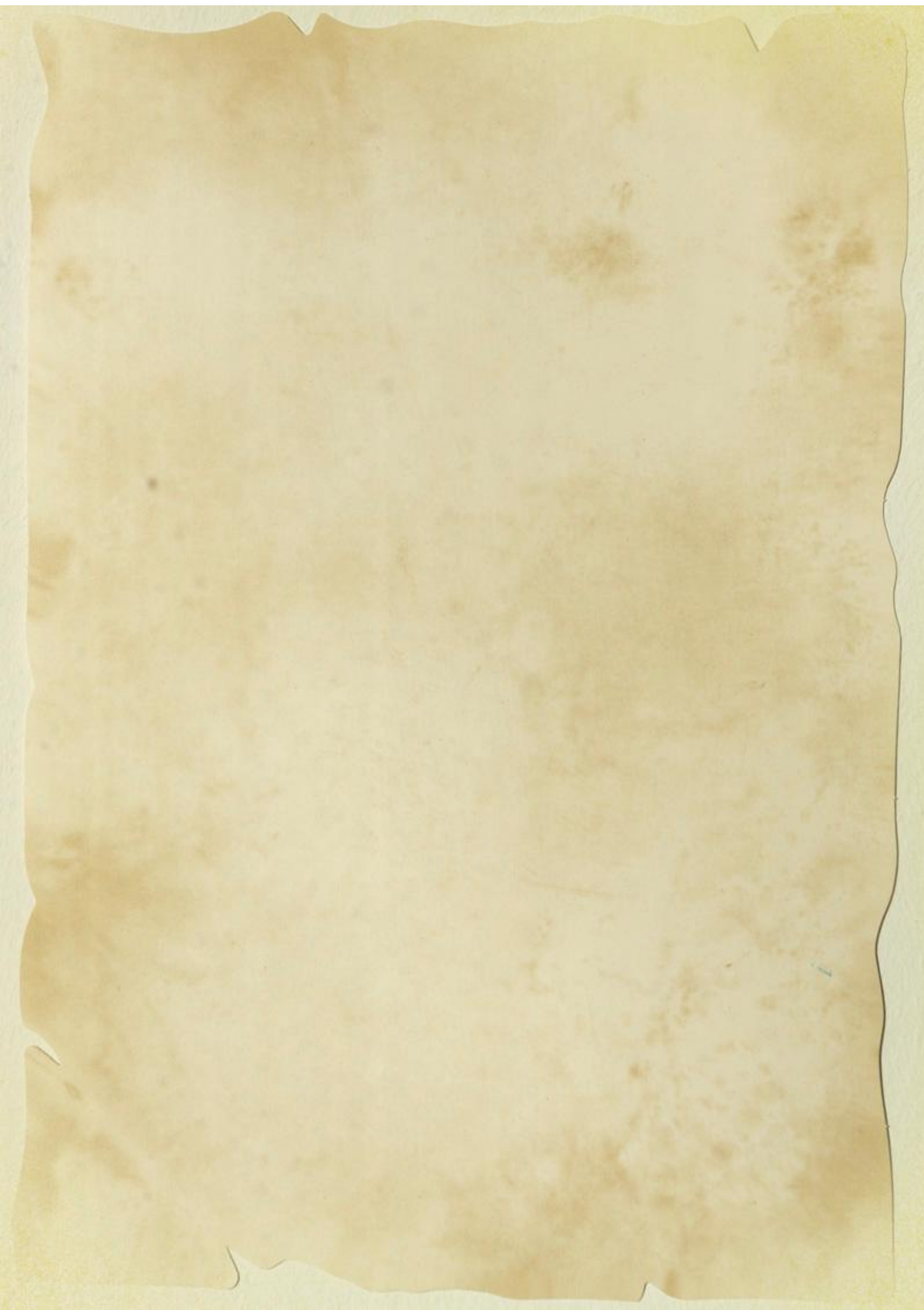

De akkor se keseredj el, ha nem találkozol össze egyetlen magányos hőssel sem. Biztos vagyok benne, hogy már régóta motoszkál a fejedben egy történet, ami egyedül a tiéd. Itt az idő, hogy leírd és megrajzold a varázslatos erejű lapra!

A Könyvkastély azt üzeni neked, hogy mindenki számára van nála hely, jöjjön bár régi vagy új, megtalált vagy kitalált történetből.

A lényeg, hogy meleget adjon.

Ha találkozol valakivel, akinek ismered a történetét, csak egyet kell tenned: meséld el neki. Így megtöröd az átkot és társaival együtt újra beléphet a saját világába. De tapasztalatból tudom, hogy sokan bizalmatlanok egy üres papírlappal szemben. Ha viszont leírod rá saját szavaiddal a történetüket és még néhány rajzot is készítesz hozzá, honvágyat ébresztesz bennük. Akkor már nyert ügyed van. Amint átléptek a kifakult lapba, csak meg kell várnod, hogy mindenki kényelmesen elhelyezkedjen rajta. Utána vágd ki innen óvatosan a lapot, tedd borítékba a megtalált történetet és add fel postán a Könyvkastély címére.

A legbiztosabb megoldás persze az lenne, ha te magad is ellátogatnál Blütenburba és személyesen hoznád el a megtalált vagy kitalált történetet.

Az önző óriás, a telhetetlen hernyócska, Momo és a többiek már várják jöttödöt!

A Könyvkastély címe:

Schloss Blütenburg

D – 81247 München

www.ijb.de

Ha megtalált vagy kitalált történeted sehogy sem fér el az elátkozott lapra és hosszabban szeretnél írni, vagy bármilyen kérdés gyötör a könyvekkel kapcsolatban, a **blutenburg@davidadam.hu** E-Mail-címen bármikor elérhetsz. Azonnal válaszolni fogok, kivéve, ha épp történeteket keresek, kutatok, vizsgállok – vagy írok.